

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

№08 (09) серпень 2005

СЕВАСТОПОЛЬ – НЕБЕЗПЕЧНЕ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ МІСТО?

У серпні святкуємо чергову річницю незалежності України. Це свято дороге нам не лише тому, що ми українці. Ми відзначаємо його і як православні, і як діти Церкви Київського Патріархату. Без незалежної Батьківщини не молитися нам у храмі українською, не відроджувати рідних християнських традицій, не позбавитися духовного поневолення Москви. Чи не обурливо, що за стільки років нашої незалежності й досі в Україні є міста, де нашим дітям може загрожувати небезпека, коли розмовлятимуть рідною українською, співатимуть рідною українською, молитимуться рідною українською?

Паломництво до кримських святинь, участь у святкуванні Дня Військово-Морських Сил України та відпочинок біля моря – мета поїздки, яку організували керівництво Центру християнського виховання дітей і молоді з Луцька (директор – протоієрей Богдан Возняк) та паломницька служба Волинської єпархії Київського Патріархату (головна координаторка Лариса Савчук).

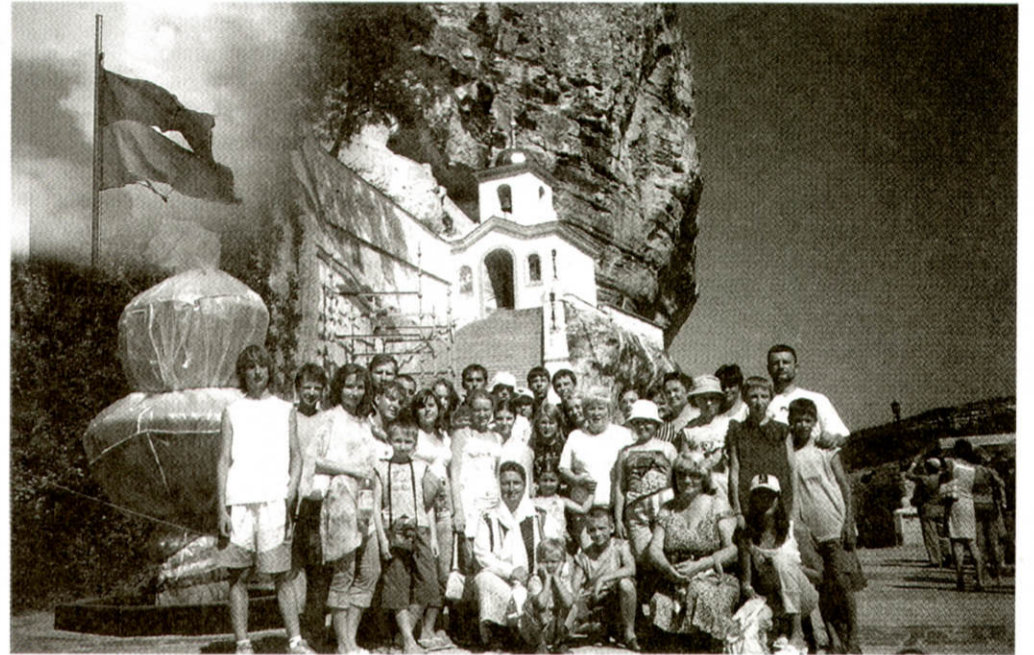
Більшість із 35-ти юних волинян уперше мала нагоду відпочити біля моря, ознайомитися з древніми святинями та культурно-історичними надбаннями Кримської землі. Певно, довго пам'ятатимуть юні волиняни Бахчисарай з його Успенським чоловічим монастирем, ханським палацом та іншими дивами. Та пам'ятатимуть, вочевидь, вони й наругу, яку довелося їм пережити в Севастополі – місті, де, як з'ясувалося, неприємно й інколи небезпечно бувати українцям.

Тими днями Севастополь втішався різноманітними урочистостями – окрасою професійного свята українських військових моряків. В одному з концертів, що представляли виступи колективів із різних регіонів України, мав виступити й хор Центру християнського виховання з Луцька. Його співці старанно, жертвуючи розвагами на морі, проводили щоденні репетиції.

Та, за словами очільників Центру, здійснитися благодійному й благородному й благодійному намірові волинян – привітати захисників своєї держави та мешканців міста – не судилося. Більше того, вони вперше за всю історію своєї концертної добродійності зіштовхнулися з перешкодами, які штучно створили організатори заходу, та ворожим ставленням публіки до української мови, культури й духовності.

Багатьом, хто мав щасливу нагоду бувати на виступах цього творчого колективу, така інформація, напевно, здасться щонайменше дивною або цілковито абсурдною, але, як підтверджує директор Центру отець Богдан, – за участь у концерті організатори вимагали від хору плату – 15 гривень за кожну дитину. Коли ж вдалося домовитися про «безкоштовне вітання», як про це було узгоджено від самого початку, – ведучі концерту зробили все, аби унеможливити виступ хору.

У часі концерту місцеві мешканці, чуючи українську

музику, покидали зал. Інші – зі злобою вигукували антиукраїнські лозунги. «Коли я побачила, що діється, які шоквані наші діти, – дуже почала хвилюватися за їхню безпеку і стала просити отця Богдана негайно їхати з міста», – зазначила керівник хору Тетяна Толочко.

Інцидент вельми стурбував і злякав подорожніх – і дітей, і дорослих, які їх супроводжували, однак він, як розповідають очевидці події, водночас і збадьорив їхній національно-патріотичний дух. Дорогою додому, на рідну Волинь, діти багато співали духовних та українських народних пісень.

Протоієрей Віталій СОБКО, прес-секретар єпархії
Фотокопач Ярослава БЛИЗНЮКА

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

19 серпня –

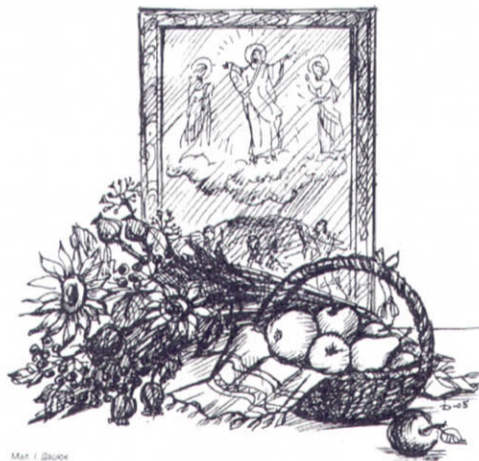
Преображення Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа

Оповідь про цю подію знають, певне, усі. Менш відомо, що існує дві традиції і щодо місця події. За однією, більш поширеною, це сталося на горі Фавор, але історики зазначають, що це наврадь чи можливо, бо за часів Ісуса Христа на вершині Фавору розміщувалась римська фортеця. Тож віддавна існувала друга версія: Преображення сталося на горі Ермон.

Та важливішою є символіка чудесної події. Скупі слова євангелістів породили чимало тлумачень. Чому Преображення сталося на горі? Бо гора – символ зустрічі землі й неба. Чому явилися саме Мойсей та Ілля? Бо вони, поперше, уособлюють Старий Завіт (Мойсей – П'ятикнижжя, Ілля – Пророків), по-друге, вони обидва бачили з'явлення Бога (феофанію) у світ через явища природи: Мойсей – на вершині гори Синай у формі темної хмари, Ілля – на горі Кармель у формі подиху вітру. Проте ці феофанії були неповними, бо в них відсутній образ Бога. Тепер же, на Фаворі (чи Ермоні), завдяки Преображенню, завдяки Божественній енергії ці феофанії отримали завершеність.

На думку багатьох біблеїстів, Преображення сталося незадовго до юдейського празника Кушів (шатер, шалашів), що знаменувало перебування Господа серед вибраного народу. Того дня зводили курені – на згадку про сорокалітній перехід пустелею і про славу Всевишнього посеред стану юдеїв (тим-то Петро й сказав: «...Зробимо тут три намети...»).

Християнство вчить про кінцеве «обоження» світу і людини, тому свято Преображення віднесено до кінця церковного року (з 1 вересня за ст. ст. розпочинається новий церковний рік).

24 серпня – преподобного чудотворця Федора Острозького

Князь Костянтин Острозький добре відомий нашому народові як знаменитий, славний оборонець православної віри, видатний меценат, коштами якого поклали Острозька академія, чимало храмів і монастирів, перша повна друкована православна Біблія церковнослов'янською мовою тощо. Куди менше відомий його святий предок, прапрадід – преподобний Федір Острозький, приклад якого постійно надихав нащадка.

Федір Острозький жив у XIV-XV століттях, коли Русь-Україна, ледь підводячись із руїн після монголо-татарського нашествия, була загарбана Литовським князівством. Язичницька ще й культурно відстала тоді Литва переймала від нас мову, звичаї та православну віру. Але внаслідок політичних комбінацій Ватикану великий князь Ягайло перейшов у католицизм, підписав угоду про поєднання Литви з Польщею й поклявся зробити католиками своїх підданих – і литовців, і русинів. Чинилося це на збройному й законодавчому рівнях, тож православні відповіли на це «ні!» – й розпочалася запекла війна.

Православних очолював брат Ягайла – Свидригайло. У його лавах і відзначався ратними подвигами Федір – князь Острозький, Володимирський і Сіверський. Головно завдяки його полководському хистові король Ягайло-Владислав змушений був піти на укладення миру: дав волю православної вірі й урівняв у правах православне боярство з католицькою шляхтою.

Та невдовзі у житті воеводи сталися несподівані й докорінні зміни. Митрополит Іларіон (Огієнко) пише:

«Але року 1438-го князь Федір потерпів велику невдачу. Треба було вигнати татар, і то вигнати так, щоб вони більше не нападали на Україну. Князь Федір зібрав велике військо, зібрав до себе багато української шляхетської молоді. Бій був страшний, безліч татарви полягло, але поліг і весь цвіт українського шляхетства.

Ця невдача сильно вплинула на чутливого князя, і він постановив покинути цей зрадливий світ. Та й багато віру напручався, боронячи Україну та віру православну від наскоків католицької Польщі та Риму. Напевне, були ще якісь причини духовного перевороту кн. Федора, але ми їх не знаємо. Князь Федір Острозький був ревним православним усе своє життя. Маєтки його були широкі, і він ставив своїм коштом храми Божі.

Десь року 1438 князь Федір Острозький скинув своє військо вбрання, і прийняв монашество в Києво-Печерській Лаврі, і став смиренным монахом Феодосієм. Князі Острозькі часто жертвували цій київській святині, тому князь Федір знайшов тут собі й вічне упокоєння.

Через певний час стали творитися чуда над гробом кн. Феодосія. Коли дослідили гробницю – виявилось, що тіло його нетлінне. І чернець Феодосій, у миру Федір Острозький, був канонізований: Церква оголосила його святим, преподобним.

Немає сумніву, що там, де нині перебуває його душа, де «немає юдея, ні грека» (Гал. 3:28), він просить Господа про помилування й українців, і литовців, і поляків, і татар, та про мир у всьому світі.

Святий преподобний Феодоре Острозький, чудотворче Києво-Печерський, моли Бога за нас!

28 серпня –

Успіння Пресвятої Богородиці

Із Нового Завіту ми знаємо, що Діва Марія після завершення земного шляху Ісуса Христа була оточена шаною апостолів, жила в домі Івана в Єрусалимі. Що ж до її смерті (Успіння), то найбільш раннє писемне джерело походить лише з V-VII століть. Очевидно, доти про подію, пов'язану з відходом у вічність Божої Матері, переказували з уст в уста. Святий Модест (поч. VII ст.) знав сказання про те, як усі апостоли зібралися провести в останню путь Богородицю, і що настало її всеціле безсмертя ще до всезагального воскресіння. Адже коли на прохання одного з апостолів, котрий спізнився, гріб відкрили, тіла Божої Матері там не було.

Сучасні православні богослови не одностайні у ставленні до цього факту: одні поділяють віру в те, що Діва Марія за промислом Божим тілом і душею вознеслась на небо (в католиків із 1950 року є навіть офіційно сформульований догмат про це), інші ж вважають, що про це чудо краще зберігати «благочинне мовчання» і ніяк не трактувати його.

Так чи так, але незмінно серед усього Божого люду є віра в те, що Пресвята Богородиця, славніша за херувимів і серафимів, стоїть найближче до Господа і є найревнішою молитвеницею за кожного грішника й увесь рід людський.

Підготував Віктор ГРЕБЕНЮК

НОВИНИ

Створено Волинську Раду Церков

8 серпня у Волинській облдержадміністрації відбулася зустріч очільників діючих на Волині традиційних християнських Церков із головою ОДА Володимиром Бондарем. Сторони обговорили міжрелігійну ситуацію в області, обмінялися думками щодо існуючих проб-

лем у церковно-державних стосунках і прийняли рішення про створення Волинської Ради Церков (ВРЦ) – постійно діючого представницького міжконфесійного консультативно-дорадчого органу, який об'єднає зусилля Церков і влади щодо національно-духовного відродження краю, координації міжцерковного діалогу, здійснення благодійних заходів тощо.

Від Київського Патріархату в зустрічі взяли участь єпископ Луцький і Волинський Михаїл, співініціатор створення Ради, та прес-секретар Волинської єпархії протоієрей Віталій Собко. Озвучуючи позицію УПЦ КП, владика Михаїл висловив задоволення з приводу створення ВРЦ і, зокрема, зазначив, що християни різних Церков в основі свого життя мають служіння Богові й людям, а тому зобов'язані шукати об'єднуючий фактор для співпраці. «Спільна праця задля блага народу, миру в суспільстві й утвердження християнських цінностей надзвичайно необхідна сьогодні. Але вона буде плідною лише тоді, коли ми відкладемо те, що нас роз'єднує, та будемо акцентувати на тому, що нас об'єднує», – підкреслив преосвящений.

Учасники зустрічі також домовилися про створення робочої групи, яка узгодить остаточний проект положення про Волинську Раду Церков, пропозиції щодо створення різних комісій при Раді та підготує все необхідне для її подальшого функціонування.

Вл. інф.

Київський патріархат стає популярним на Ратнівщині

Активнішого духовного пробудження Полісся очікують у Ратнівському благочинні. Нещодавно єпископ Михаїл благословив будівництво храму архістратига Михаїла в с. Мельники-Річицькі. Освячуючи наріжний камінь майбутньої церкви, владика із задоволенням зазначив, що дуже радий покласти початок спорудженню першого сільського храму Київського Патріархату на Ратнівщині.

Разом з духовенством закликали Боже благословення на будівництво церкви майже всі мешканці села, де Українську Церкву вже підтримує більшість селян. Але не обійшлося й тут без розбіжностей. Зокрема, віряни були здивовані, що серед молільників нема сільського голови, який, напевно, вирішив, що визначна подія в його селі – не нагода, щоб відкласти буденні справи. Натомість, разом зі всіма молився голова місцевого сільськогосподарського виробничого кооперативу «Прип'ять» Микола Макарук, який і подякував від громади преосвященному Михаїлові за добре служіння Богові та сприяння розбудові Київського Патріархату на Поліссі.

Створено благодійний фонд «Особлива дитина»

У селищі Цумань Ківерцівського району створено благодійний фонд «Особлива дитина». Про це повідомив один із його ініціаторів-засновників – протоієрей Тарас Манелюк, цуманський благо-

ВОЛИНСЬКІ СВЯТИНІ ЦЕРКВА ЗЦІЛЕННЯ Чудеса Господні не лишилися надбанням історії. Вони реальні й тепер

Святий великомученик Пантелеймон, що означає по-грецькому «всемилостивий», жив у III столітті в Нікомідії. Батько-язичник віддав його на навчання до лікаря царя Максиміана. Пантелеймон часто бував у дворі. Чутка про чудесного цілителя, – адже юнак згодом став відомим лікарем і зцілював при допомозі молитви, – рознеслась повсюди й викликала заздрість інших лікарів.

Не хотів миритися з тим, що Пантелеймон славить розп'ятого Христа імператор Максиміан. Він приписав здатність юнака зцілювати чаклунству й піддав Пантелеймона тортурам. Але воїни, які мали відрубати голову, просили прощення і визнали Христа. Коли страта все ж була завершена, оливкове дерево, до якого було прив'язане тіло, раптом укрилося свіжими плодами.

Святий Пантелеймон помер 9 серпня 305 року (н. ст.) в Нікомідії. Частина його мощей була перенесена в руський монастир на гору Афон, де вони зберігаються й до цього часу. Через багато років на честь прославленого цілителя збудували багато церков. Та, що в селі Рованці поблизу Луцька, відзначила 105-річчя. 110 років виповнилося чудотворній іконі Пантелеймона. У храмі зберігається її оригінал, а з протилежної сторони вказана дата – 1895 рік.

Історія церкви

Свято-Пантелеймонівський храм має цікаву історію. Спочатку він був дерев'яним і стояв на іншому пагорбі. Першим священиком був греко-католик Степан Боручський. Але одного дня церкву знищив вогонь. Згоріло все. Лишилася тільки маленька частина дзвона з зображенням образу. І громада задумала будувати нову церкву – цегляну, щоб у разі небезпеки полум'я не так швидко охопило її. Несплавлений уламок дзвона разом з іконою люди вмурували в стіну над входом. Службу в новозбудованій церкві очолив настоятель Гнідаво-Черницької парафії Петро Огибовський. Він також керував духовними школами, одна з яких знаходилася на території церкви. Похований отець на території біля храму.

Нова церква мала підземні ходи, які з'єднували її з храмом Іоана Богослова, що стояла на території замку Любарта, і з храмом Успіння Пресвятої Богородиці в селі Новостав.

У Гнідавській Свято-Пантелеймонівській церкві весь час відбувалися Богослужіння. Коло храму селянських дворів було небагато, і комуністи не вважали його великою загрозою. Люди йшли до цієї святині на прощу. Йдуть і тепер до чудотворного образу святого Пантелеймона. За переказами старожилів, принесений

він чоловіками з руського чоловічого монастиря на горі Афон. Сотні віруючих нахилилися, аби під час хресного ходу, що відбувся наприкінці літургії, ікону пронесли над їх головами.

Якось на Всенічню, у переддень свята, згадує настоятель о. Сергій Коць, прийшла жінка з сином і попросила слова. Вона подякувала за молитви до святого великомученика Пантелеймона, замовила сорокауст. Свого часу жінку спіткала тяжка біда: надії на одужання паралізованого сина уже не було ніякої. Лікарі розводили руками й казали сподіватися лише на Бога. Стурбована здоров'ям сина, мати молилася до Ісуса Христа. Та якось вирішила піти у церкву святого Пантелеймона. І саме тут отримала допомогу.

Отець Сергій пригадав ще один випадок, як один з викладачів університету потрапив до лікарні. Рідні звернулися по допомогу до Бога, замовивши літургію й акафіст до святого великомученика Пантелеймона. За вірою родини хворий зцілювався.

А 2 роки тому зцілювалися від раку двоє дівчат. Пізніше вони пройшли комп'ютерне обстеження, яке підтвердило відсутність онкозахворювання. Але батько таємно від дружини одну з дочок «для підстраховки» надумав підлікувати ще хіміотерапією. Та через 20 хвилин після прийому ліків дівчина померла. Інша не зверталася після допомоги святого до офіційної медицини й досі живе.

– Але шкода, – констатує отець Сергій, – що люди, отримавши дар Божий, забувають подякувати Господові й великомученику Пантелеймону. Та Бог милосердний, і хто з вірою приходиться, – отримує допомогу. Тому я запрошую всіх до нашого храму.

Цього року церкву реставрували. Встановили нові, булатні хрести, які наче золото виблискують на всю округу. А коли почаївські майстри розібрали старі куполи, то знайшли... ні, не ікони – а пляшку з-під польської горілки 1937 року, порожню коробку від сірників і цигарковий папір. Під другим куполом виявили шмат бляхи, де вказано, що востаннє храм ремонтували саме 1937 року.

У відповідь, зазначив настоятель храму о. Сергій Коць, вони теж для нащадків заклали пляшку з іменами священика, старости і майстрів, які опікають храм сьогодні, аби майбутні покоління бачили, що церква служить для спасіння людей.

Меценати з нагоди празника храму отримали нагороди від єпископа Михаїла.

Андрій ГНАТЮК

Фото прот. Віталія СОБКА та Сергія ДУБИНКИ

чинний. Організація об'єднала всіх небайдужих до проблем місцевих дітей-інвалідів.

Одразу після відповідної реєстрації фонд розгорнув активну діяльність. За словами отця Тараса, лише протягом червня-липня цього року на залучені фондом кошти маленькі інваліди здійснили п'ять паломницьких поїздок до почаївських святинь, побували на екскурсії в рівненському зоопарку, а наближчим часом – матимуть нагоду відпочити декілька днів на Світазі.

Цікавою особливістю фонду є те, що його діяльність фінансово підтримують не лише окремі фізичні чи юридичні особи, а й релігійні спільноти майже всіх християнських конфесій, які діють на Цуманщині. Серед них – парафія Київського й Московського Патріархатів та громади кількох протестантських течій.

У Цуманському благочинні Київського Патріархату працюють не лише на ниві благодійності. Благочинний розповів, що священики проводять і активну громадсько-патріотичну діяльність. Зокрема, нещодавно в Цумані духовенство соборно звершило чин освячення пам'ятника, спорудженого на місці розстрілу німецькими фашистами у роки Другої світової війни близько 200 українських та єврейських сімей.

Єпископ Михаїл благословив будівництво заводу

Єпископ Луцький і Волинський Михаїл на запрошення компанії «Індастрібау Груп Україна» освятив перший фундамент, закладений в основу будови заводу, що незабаром постане неподалік Луцька.

Загальна молитва, яка стала благословенням початком втілення важливого

і великого в Луцькому районі проекту – заводу з виготовлення автомобільних кабельних мереж, зібрала представників власника заводу (австрійська компанія «Кромберг енд Шуберт»), працівників генерального підрядника будівництва, державних мужів та журналістів. Владика Михаїл разом із духовенством кафедрального собору освятив й привітав присутніх із вагомим подією. «Приємніше і радісніше будувати, ніж спостерігати руїни. Ще краще, коли ми, докладаючи зусиль, одержуємо бажані плоди нашої праці, які принесуть добро і нам, і нашим ближнім», – зазначив преосвящений.

Освячення каплиці в с. Гать Луцького благочиння

З благословення єпископа Михаїла в с. Гать Луцького району благочинний протоієрей освятив каплицю. Богослужіння очолив благочинний протоієрей Богдан Возняк. Зібралася майже все село, прибули розділити радість люди з сусідніх сіл. Було багато молоді.

Як повідомив новопризначений настоятель парафії священник Роман Войнарович, поки зводиться нову церкву, відповідно облаштують надане сільською радою приміщення під тимчасову каплицю.

Храм назвуть на честь великомученика Димитрія Солунського, давнього покровителя села. Старожили згадують, що свого часу його йменням називалася стара церква, знищена колись пожежею.

У давнину неподалік села протікали й цілючі джерела, де, за оповідями селян, не лише чудесно оздоровлювалися люди, але й з'являлася ікона Божої Матері. Нині вона перебуває в одному із сусідніх сіл, а джерела за часів радянської влади засипали. Та віряни сподіваються на краще і з оптимізмом висловлюють намір: після звення храму повернути втрачений чудотворний образ, і розчистити цілющі джерела.

Підготував прот. Віталій СОБКО, фото автора

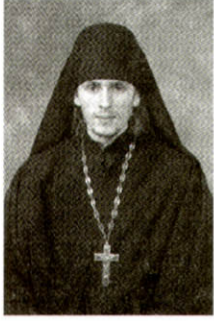
ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ПРОРОЧИЦЯ ЧИ ЛЖЕВЧИТЕЛЬКА?

Архімандрита, який заборонив її вчення, Гарафіна Маковій назвала сатаністом

Запитання читача:

Декілька моїх друзів захопилися вченням Гарафіни Маковій і переконують мене, що воно цілком в згоді з Православним Богослів'ям. Чи правда це?

Відповідає ієромонах Марко (Левків):

Учителька-народознавець Гарафіна Маковій доволі плідно досліджує фольклор Буковини. Ця робота могла б перерости в цікаві наукові праці, якби не бажання авторки стати родоначальницею лжехристиянського вчення – поганського світобачення із охристиянізованими магичними діями.

Гортаючи сторінки її публікацій, найперше владає у вічі неправильний погляд на молитву. У Православ'ї – це звертання до Бога, розмова з Ним, порив душі до Всевишнього, прохання молитовної допомоги до Богородиці й святих. У Гарафіні ж – це підзарядка позитивною енергією, магичним дійством. Коли її одного разу запитали, чи можна щось робити після молитви на сон, – вона відповіла, що не можна, бо молитва цілком розрядиться. А на запитання, чи можна молитися подумки або пошепки, – відповідь була такою (стиль її

письма зберігаємо): «Пошепки – захищає ауру спинного мозгу, стирає знак плохого родового огню... Співати – вихаювати усе зло з середини – чистка від хвороби нутра: спалювання там чорної енергетики в цілому». У такому ж дусі – поради щодо поклонів, посту тощо.

Досить часто в книгах Маковій використовуються такі чужі для Православ'я поняття, як аура, карма, енергетика, родовоє зло, прокляття роду. А разом з ними перейняті хибні поганські думки, що подаються як нове «божественне» вчення про гріх.

Вчення це дуже просте. Батьки, ведучи грішне життя, закликають на себе гріхи роду, які передають своїм дітям (прокляття роду). Тут гріх виступає не як особиста провина перед Богом, а як енергетичне зматеріалізоване зло, яке тягарем лежить на кожному роді, місті, навіть країні, що може передатися по родинній лінії, чи його, як вірус, можна підхопити від родичів, або від чужих людей, чи навіть від цілих країн через одяг, овочі чи фрукти цих людей чи країн. Відповідно, щоб позбутися гріха, потрібно звершити певні магичні дії, промовити певні магичні формули, вести певний спосіб життя. У всіх же нещастях і проявах беззаконня винувате оце родовоє зло. Отже, виходить, що православні таїнства Хрещення, Покаяння безсилі перед отим прокляттям. Виходить, що охрещені непорочні дітки, котрі дійсно через необдумані вчинки батьків можуть

переносити тілесні страждання (наприклад, батьки передали дитині венеричне захворювання), є, як навчає «пророкиня», чортентами, дітьми сатани, вихованцями дияволиць. І навіть Св. Письмо, де в Єзекиїля весь 18 розділ заперечує таке розуміння гріха, в якому Господь говорить, що не буде відповідати син за вчинки батьків, а батьки за вчинки дітей, – не авторитет для Гарафіни. Тому й не дивно, що вона мало посилається на Біблію, використовуючи її цитати або для «красного слівця», або для незграбного підтасовування під свою науку. Ще менше посилає на святих отців та вчення Церкви. Більше того, воно критикується, як невіглаське, профанське, недосконале і нерозкритте повністю. Натомість рясніють посилання на народну мудрість: звичаї, прислів'я, обрядові язичницькі дійства, пісні, легенди, повір'я.

А інститут священства викликає в «пророкині» взагалі суперечливі почуття. З одного боку, священник – провідник Духа Божого, з іншого – лицемір, фарисей, слуга диявола. Критерій оцінки – лояльність до її науки чи спротив.

Якось її запитали: «Чи втратили Ваші книжки енергетичний заряд, побувавши у руках архімандрита Федора, який їх не сприйняв?» Відповідь шокує: «Відторгши Дари Святого Духа, він розписався у своєму безсиллі перед Небесним Отцем... Прочитайте молитву при запалених свічах і скропіть їх святою водою, аби сатаніське

відділилося до сатани». І це про намісника монастиря, який застеріг про загрозу її творів.

У своїх прихильниках Маковій плекать почуття приреченості, неможливості спасіння без неї, дозволяє собі замість Бога виносити найсуворіші вердикти щодо спасіння чи загибелі людей. Можемо в цьому переконатися із запитання й відповіді, надрукованих у її «офіційному друкованому органі» газеті «Економічно-благочестивий вісник», де Гарафіна та її послідовники відповідають від імені Ісуса (!):

«– Мого племінника дружина змусила закодуватися від горілки. Знаю, що це великий гріх. Як йому в цьому допомогти?»

– Ісусе, як Твоя пресвята воля, скажи... Той, хто кодувався, уже не належить Христу... Відщеплена вівця від стада Христового уже в стаді Христовім не буде».

Як бачимо, вирок винесено. І хай там що говорить Христос про покаяння й Своє Милосердя. А Він говорить, що допоки живі – завжди є можливість повернути з хибної дороги, власти до ніг Отця Небесного, попросити прощення за свої вчинки й здобути в дар вічне блаженне життя.

Те, що Церква віками намагається викоринити з людської свідомості, Гарафіна Маковій відроджує як «справжню науку Христову», відкриває нові «одкровення», будує нове, чи воскресає старе, поганське вчення. Шкода, але воно спокуюло не одного православного. Тож пам'ятаймо – мірилом істини є Церква. Лише вона, як пише Біблія, стовп і підвалина правди. Лише її пекельні сили не переможуть.

ПРОСВІТА

«ПОЧІМ НИНІ ОПІУМ ДЛЯ НАРОДУ?»

Першокласник напередодні Воскресіння Христового прийшов зі школи спантеличений: «А нам вчителька розповідала сьогодні про Великдень» – «Про те, як Ісус Христос був розп'ятий за нас і воскрес третього дня?» «Та ні. Вона пояснила, що у неділю треба піти до церкви посвятити паску, на яку заздалегідь покласти дрібні гроші. Тоді цілий рік будеш багатим» «І ти так зробиш?» «Але ж вчителька казала...»

Українською мовою марновірство – це віра у те, чого насправді не існує. Часто навіть серед християн знаходяться такі, котрі вірять у те, що їм підходить, що подобається. Наприклад, що людині на тому світі потрібні різні речі, тому до труни вкладають гроші, гробінець, хустинку і таке інше. І ще доказують, що якщо поховали когось без взуття, то треба передати через іншого померлого туфлі чи черевики. Винесли труну, – перекидають стільці – щоб душа, бува, не присіла. Тепер вона не приходитиме і не лякатиме домашніх.

Цікаво, що багато хто й не може пояснити, в чому суть «магічних» дій, проте повторюють ритуали, бо «так прийнято» і це «дуже важливо». Відомий сучасний український священник-місіонер о. Корнилій вважає, що поява забобону вказує на важливість зовнішнього (тілесного) знаку віри для людини.

– Правдива віра відрізняється тим, що ми віримо у Бога не тому, що Він нам подобається, а тому що Він – істина. У Церкві є також зовнішні знаки віри: накладання хресного знамення, поклони, обряди Богослужіння та святих Таїнств. Тільки ці церковні знаки є істинними, тим часом як марновірства походять від помилкового уявлення про справжній стан речей.

У чім причина появи забобону? Людина завжди прагне власного щастя. Навіть батьки незадоволені, коли їхні діти нещасливі, і наваки: як все гаразд у дітей, – батьки щасливі. Майбутнє для нас невідоме, а людина хоче вплинути хоч якось на організацію свого життя. Якщо Церква пропонує досить абстрактні речі, наприклад, віру у Бога, переконання, що Бог є справедливий і милосердний, то різні заговори, нашіптування, пороблення, відроблення пропонують швидке забезпечення майбутнього. Одним словом, створюється азіотаж навколо теперішнього і майбутнього, щоб його облаштувати, щоб не було жодних несподіванок.

Друга причина виникнення забобонів – це самовиправдання. Бо Церква закликає до навернення. Як правило, людина не хоче навертатися, тому що їй вигідно жити так, як є. Навернення є важким, воно вимагає зрестися дотеперішніх поглядів і думок і прийняти євангельські. А навіщо приймати, якщо можна легшим способом це організувати?! Але чи насправді він є легшим? Адже кожен забобон встановлює нові і нові обмеження. Взяти до прикладу «дорожню проблему»: не переїдеш дорогу, коли сидить чорний кіт, коли йде священник, коли жінка несе порожні відра і так далі. Та, виявляється, вигідніше перетерпіти деякі обмеження, аби лишень душа залишилася у незмінному вигляді, аби не бачити свого вчинку і не визнати своєї вини у тому, що відбувається навколо тебе.

Третя причина – це обіцянка швидкого результату. Якщо правдива віра передбачає довгий шлях до результату через страждання, то марновірство пропонує негайний наслідок. Зазвичай обіцянки не збуваються, але людина хоче надіятися,

хоче мати синицю в кулаці, а не журавля у небі.

Людина починає існувати не від моменту народження, а від моменту зачаття. Ще в утробі матері, як встановили лікарі, дитина чутлива до багатьох подразників. Пренатальна психологія стверджує, що дев'ять місяців перед народженням впливає на психічний розвиток дорослої людини. І навіть у культурах деяких народів при визначенні віку до дати народження додається період перебування у материнському лоні.

Крім того, якщо людське життя визначається залежно від того, як зірки розташовані відносно Землі, то виходить, що наша планета є центром світу, тобто заперечується геліоцентрична система. У солідному підручнику з астрології Грази Мітрі «У школі астрології» так і написано: «Астрологія, оскільки їй близько 4 тис. років, базується на геоцентричній системі». А як же Кеплер, Коперник, Галілео Галілей з його «А все-таки вона обертається» і всі відкриття астрономії? А ще зауважте: всі укладачі гороскопів доводять авторитет своїх передбачень стародавніми єгипетськими, вавилонськими, китайськими, тибетськими традиціями обчислень. Проте Уран відкрили 1871 року, Плутон – 1930-го, а скільки нових зірок з'являється нині на картах космосу! То як же бути з правдою і наукою, дорогі поціновувачі щоденних гороскопівних зведень?

Є тут і моральний аспект, який додає привабливості

астрологічній омані. Накричав на рідних – «Це в мене день такий за гороскопом»; прийшов додому п'яним як чіп – «Було написано, що матиму зустріч у веселій компанії»; спізнилася на роботу – «А мій знак Зодіаку такий»; любиш вкрасти – «Така моя доля»; береш хабарі – «Бо я народився під такою зіркою» і т. д. Отже, за свої вчинки не треба відповідати, у всіх випадках вина – на чомусь аморфному, чого й не назвеш, бо не знаєш.

А ще коли врахувати усі «необхідні» рекомендації щоденного, щотижневого, недільного, бізнесового, автомобільного, любовного, туристичного, мобільного (принаймні стільки подає ukr.net) гороскопів, то життя стає таким «веселим»!

Кілька слів про талісмани. Це настільки легкий і безпечний спосіб дістати гроші з повітря, що просто дивно, як його не використовують рекламні менеджери. Чом би не написати грізне попередження – купи ось цю газету – будеш щасливим. А інакше накличеш на родину «порчу», втрадиш роботу, чоловік піде до коханки тощо. Повірите? Чому ж тоді за непотрібні камінці на заїжджій виставці, за чудернацькі талісмани й химерні фотографії цілителів (які ще вчора величали себе могутніми екстрасенсами, аж поки їх діяльність не заборонив уряд), за циганський туман в голові, за «яйцерайце», що справді стає «золотим» після того як бабка «повикачувала» ним всі болячки (до речі, пошесть на Поліссі), ви готові віддати останні гроші? Газету хоч можна прочитати, підстелити, загорнути, зробити панамку від сонця. Ні, певне, здоровий глузд відмовляється служити чоловіку. Після різних магичних ритуалів люди не перестають страждати і мати проблем менше, ніж ті, хто ніколи не звертався до окультичної практики? Раз ми хочемо платити за фокуси, то й ніхто нам нічого не докаже. Боролась Церква, боролась радянський атеїзм, боролась наука вкупі з медиками – безрезультатно. Але задумайтесь, чому вони боролись і зараз не втомлюється апелювати до правдивої віри і розуму? Чому вони вважають пронайний цирк для душі смертельно небезпечним?

– Найгірший спосіб боротьби – це насильство, – впевнений о. Корнилій. – Якщо людина дізнається про походження цих забобонів – від незнання, невігластва, страхів, – то повинна звільнитися від цих страхів через поглиблення віри. Св. Павло каже, що віра нищить усякий страх. Власне, боротьба проти забобонів не є боротьбою проти одиноких їхніх проявів. Це боротьба проти духа, який спонукає з'являтися новим і новим марновірствам (навіть у Християнстві) через недовір'я у спасаючу силу Ісуса Христа. Перший крок у боротьбі – це проповідання євангельських істин, що Господь Бог спасає, що Він не є противником людини на її шляху до щастя. Наприклад, сьогодні людина дуже часто молиться з таким відчуттям, наче хоче переконати Бога дарувати їй якусь милість. Насправді Святе Євангеліє говорить, що Бог дає милість, Він є провідником. Коли людина збагне, що Бог – на її боці, ці забобони почнуть відпадати самі собою і не виникатимуть нові. Тому Церкві дуже важливо нести освіту, бо у нас часто люди дуже віруючі, але неосвічені. Якщо людина хоче своє життя впорядкувати, то Церква зобов'язана їй дати засоби для цього: Св. Таїнства, пояснення Закону Божого. Важливо пояснити, що забобонам ніколи не буде ні межі ні краю, аж поки людина віднайде Бога.

МОЛОДЬ І ЦЕРКВА

ЦЕРКВА ЗГУРТУВУЄ МОЛОДЬ

125 юнаків і дівчат майже з усіх регіонів України прибули на Козацькі Могили, що біля поля Берестецької битви, для участі в першому Всеукраїнському молодіжному православному таборі. На волинських історичних місцях молодь зібралася не тільки для глибшого ознайомлення з історією українського козацтва, а й для кращого пізнання своєї православної віри. Головним завданням табору організатори вважали воцерковлення сучасної молоді. Відбувався він з благословення Патріарха Філарета.

День розпочинався в таборі о 8-й годині. Після підйому – обов'язково руханка, від якої звільняли тільки кухарів. До речі, серед них був і професіонал, який служив у морфлоті. Працював і професійний лікар.

Жив табір за певним розпорядком. І хоч він не був військовим, правила тут – одні для всіх. Кожну справу таборяни розпочинали й закінчували молитвою. Пріоритетним було духовне виховання сучасної молоді. У таборі заборонялося курити, вживати алкоголь чи наркотики, нецензурно висловлюватись. А куратором

цього заходу виступив голова Синодального управління у справах молоді ігумен Федір. Він зазначив, що метою проведення такого табору є згуртування молоді, обмін досвідом праці у своїх регіонах, а також духовне виховання молоді. У таких таборах кожен бачить, що він не один, що в нього є багато однодумців по всій Україні.

– Проводячи подібні заходи, – каже ігумен Федір,

– ми знайомимо вірян з витоками православної культури, намагаємося більше привернути їх до віри, а в молоді сім'ї закласти зерно, яке б пізніше гідно проросло. Сюди приїхала молодь, яка розпочинає активне життя в церкві, тому цей табір їх тільки зміцнить.

Ієромонахові Маркові (Левківу), намісникові Жидичинського Миколаївського монастиря, який прибув читати лекції та проводити молитви, дуже сподобалося, що Церква активізувала роботу з молоддю і прагне організувати її для служіння Богові й наблизити до Нього. «Такі проекти, – переконаний о. Марко, – яскраво показують: молодь цілком гарно може відпочивати й без шкідливих звичок, може приязно й без лайки спілкуватися і, зрештою, Церква для молоді – не ворог».

Активно долучилися до організації табору й члени Молодіжного православного братства святого Миколи, князя Луцького. Разом із «колегами» з київського Братства святих Бориса й Гліба вони були немовби цементом, що скріплював усі ланки табірної співжиття. Луцький братчик Іван Марченко вважає, що для молоді така наука духовності й патріотизму – це серйозна альтернатива всім тим негативним проявам, які сьогодні згуртовують юнацтво в різноманітних згубних «тусовках». «Багатьом юнакам і дівчатам табір зламав певний стереотип, що, мовляв, у Церкві потрібно бути тільки старим, – стверджує Іван Марченко. – Вони відкрили для себе, що можна бути в Церкві молодим і віруючим. Що в ній можна мати багатьох вірних друзів. Що все це цікаво, корисно й комфортно».

Молитва й спілкування між таборянами відбувалися тільки українською мовою. І це не було бар'єром для молоді зі східних областей. Наталія Любченко, яка приїхала із Сум, де недавно заснувалося молодіжне православне братство, каже, що хотіла в цьому таборі відчути духовність, відчути те, заради чого і як треба жити, а особливо рада, що зовсім не відчула міжнародної чи

міжконфесійної зневаги. Лучанин Володимир Вакин, нині співробітник управління у справах молоді УПЦ Київського Патріархату, задоволений тим, що з'явилась унікальна можливість для всієї православної молоді зібратися і жити однією християнською сім'єю. Марія Кирицька і Марина Кузьминська з Києва відзначили, що православної людині табір дав досвід бачення Бога поміж людьми, відчуття церковної громади і взаємопідтримки. А тернопольянин Олег Гах вдячний Церкві за запровадження таких таборів, бо молодь перестає бути байдужою до релігійних питань.

За перебування в таборі кожен повинен був заплатити 30 гривень. Інформацію про його проведення розіслали по всіх єпархіяльних газетах. До участі допускали тільки повнолітніх, хоча організатори обговорюють ідею проведення таких таборів для дітей віком 12-14 років. Сім'я Петра й Галини Кирищуків із Чернівців не побоялася взяти з собою зовсім маленьку дитину. Їх тут гарно прийняли і всі троє брали участь практично майже у всіх заходах.

– Ми просили Бога, щоб усе було гаразд, – згадує Галина. – Ми їхали сюди 12 годин автобусом. Трошки переживали за дівчинку, адже відстань немала, та дісталися добре. І прийняли нас тут дуже гарно.

Протягом дня в таборі священники проводили короткі молебні, читали лекції, а ввечері ходили на Богослужіння в монастир на Козацьких Могилах. Студенти проводили інтелектуальні й спортивні ігри. За гарної днини купалися в Стиру. Також був похід до козацьких хрестів, де поховані полегли воїни, щоби відслужити там панахиду. А ввечері – ватра з піснями, коли обмінювалися враженнями й підбивали підсумки прожитого дня.

Прот. Віталій СОБКО, Андрій ГНАТЮК

ВІТАННЯ

Храмові свята:

церква Преображення Господнього в Локачах (настоятель – протоієрей Тарас Стефура);

церква Преображення Господнього в Луцьку (настоятель – священник Борис Григлевич);

церква Преображення Господнього в Луцьку (нижній храм кафедрального собору Святої Трійці (настоятель – протоієрей Сергій Мельничук-Мартинюк);

церква Преображення Господнього в с. Горodelець Турійського благочиння (настоятель – священник Олег Грималюк);

церква Преображення Господнього в с. Рогожани Володимир-Волинського благочиння (настоятель – священник Микола Гнідець);

собор Успіння Пресвятої Богородиці в Луцьку (настоятель – протоієрей Микола Лазука);

церква Успіння Пресвятої Богородиці

в с. Буркачі Горохівського благочиння (настоятель – священник Михайло Стрільчук);

церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. В'язівно Любешицького благочиння (настоятель – священник Микола Себет);

церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Гаразджа Луцького районного благочиння (настоятель – священник Михайло Онишук);

церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Городище Ковельського районного благочиння (настоятель – священник Валерій Божок);

церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Духче Рожищенського благочиння (настоятель – священник Артем Кованський);

церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Красноволя Ковельського районного благочиння (настоятель – священник Василь Фурман);

церква Успіння Пресвятої Богородиці

церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Радовичі Іваничівського благочиння (настоятель – священник Михайло Мороз);

церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Скриголово Горохівського благочиння (настоятель – священник Сергій Крук);

церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Старий Порицьк Іваничівського благочиння (настоятель – протоієрей Ярослав Мельничук);

церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Старий Чорторийськ Маневського благочиння (настоятель – священник Василь Коновал);

церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Стенжаричі Володимир-Волинського благочиння (настоятель – протоієрей Борис Гідзінський);

церква св. Симеона Стовпника в с. Облапи Ковельського районного благочиння

(настоятель – протоієрей Любомир Чехович).

Висвяти:

диякон Орест Кос 17 липня рукоположений на священника;

іподиякон Борис Наумчук 17 липня рукоположений на диякона.

Ювілей:

священнику Вікторові Возняку (настоятелю храмів св. архистратига Михаїла та Воздвиження Хреста Господнього в с. Нові Кошари Ковельського районного благочиння) 3 вересня – 25 років;

протоієрею Романові Бодаку (настоятелю храму св. пророка Іллі в Ратному) 20 вересня – 40 років.

Владика Михаїл, управління єпархії та редакція щиро і радісно вітають церковні громади з храмовими святами, а священнослужителів – з вагомими життєвими подіями!

ОГОЛОШЕННЯ

20 серпня – паломництво до Манявського скита (Івано-Франківська обл.). Зголошуватися до 19 серпня. Виїзд о 23.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення 21 вересня о 23.30. Вартість поїздки 55 грн.

24 серпня – паломництво до святинь Рівненщини: Монастир у Дермані (престольне свято, п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело св. Микола в Гільці – монастир у Городку (чудотворна ікона, частина гробу Богородиці). Зголошуватися до 23 серпня. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення о 23.00. Вартість поїздки 22 грн.

1–7 вересня – паломництво до святинь Криму: Бахчисарай (Успенський монастир, Качі-Кальйон-Печерний монастир), Севастополь (Херсонес, Володимирська церква, Георгіївський монастир, Новоспаський скит), Балаклава (Інкерманський монастир), Сімферополь (Троїцький монастир, Петро-Павлівський собор, Свято-Троїцький собор (Моці Луки), тантина Єлени й Константина), Судак (Топловський монастир). Зголошуватися до 29 серпня. Виїзд 1 вересня о 18.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення 7 вересня о 23.30. Вартість (транспорт, проживання та екскурсії) – 270 грн.

Докладніша інформація та реєстрація – в паломницькій службі єпархії за тел.: (03322) 5-42-50, 72-34-48.

21 вересня, на Різдво Богородиці (Другу Пречисту), відбудеться щорічна проща до чудотворного Холмського образу Божої Матері, що нині перебуває в Музеї волинської ікони. Це богомілля, що було традиційним тоді, коли реліквія знаходилася в Холмі, відроджується разом із сулутним звичаєм: у цей час збиралися свідчення про нові милості Божі – зцілення, уникнення небезпек, особливі удачі й таке інше, котрі сталися після молитви до Богородиці Холмської. Тож якщо з Вами сталося чудо від цієї святині і Ви хочете розповісти про нього, можете подати письмове повідомлення до «Волинських єпархіяльних відомостей».

До щогорічної прощі написано новий акафіст Богородиці Холмській. Якщо ви бажаєте докласти свою пожертву на його видання, просимо звертатися до редакції газети.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях! Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку!

Свідоцтво про державну реєстрацію:

ВЛ №219 від 03.08.2004 р.

Віддруковано у МП «Зоря».

м. Луцьк, пр-т Волі, 2, тел.: 8 (03322) 46038

Наклад: 4500. Ціна договірна.

Зам. № 619 від 17.08.2005 р.

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

часопис Волинської єпархії

Київського Патріархату

Передплатний індекс: 91241

Засновник і видавець:

Управління Волинської єпархії Української

Православної Церкви Київського Патріархату.

Адреса редакції: 43025, м. Луцьк,

Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 722182

pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакційна колегія:

Прот. Віталій СОБКО (заступник головного редактора), св. Андрій РОТЧЕНКОВ (редактор дитячої сторінки), Ірина ДАЦЮК (художній редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор), Михайло ТРОЦЬОК (верстка, ТзОВ «ІНІЦІАЛ»), Галина МЕЛЬНИК (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього є обов'язковим. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.